

BRIGITTE KNIGHTLEY

NEODOLATEĽNÁ
TÚŽBA PODĽAHNÚŤ
SVOJMU
NEPRIATEĽOVI

NAJLEPŠIE
LÚBOSTNÉ
PRÍBEHY
SA ZAČÍNAJÚ
NENÁVISTOU.

Lindeni

Neodolateľná túžba podľahnúť svojmu nepriateľovi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Brigitte Knightley

Neodolateľná túžba podľahnúť
svojmu nepriateľovi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**NEODOLATEĽNÁ
TÚŽBA PODĽAHNÚŤ
SVOJMU
NEPRIATEĽOVI**

NEODOLATEĽNÁ TÚŽBA PODĽAHNÚŤ SVOJMU NEPRIATEĽOVI

PRVÝ DIEL LÁSKYPLNE NENÁVISTNEJ DUOLÓGIE

BRIGITTE KNIGHTLEY

Preložila Martina Fedorová

Ljndeni

Brigitte Knightley: The Irresistable Urge to Fall for Your Enemy
Book 1 of the Dearly Beloathed Duology
Copyright © 2025 by Brigitte Knightley
Book design by Daniel Brount
Endpaper art by Nikita Jobson
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Martina Fedorová, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5156-8
ISBN e-knihy 978-80-566-5162-9 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5163-6 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5161-2 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

SLOVNÍČEK POJMOV

DEOFOL

Zo staroanglického *dēofol*, „diabol“. Zvierací spoločník, ktorý komunikuje so svojím pánom, robí mu spoločnosť a v prípade potreby mu aj radí. *Deofola* si nikto nemôže vybrať; manifestuje sa v skorom detstve ako mláďa daného zvieraťa a rastie spolu so svojím pánom. Fyzická podoba *deofola* môže byť nejasná alebo, naopak, detailne konkrétna, v závislosti od toho, do akej miery dokáže jeho majiteľ či majiteľka kontrolovať svoju *seith*.

PLATTOVEJ KIAHNE

Pomenované po Epilotte Plattovej, Haelanke, ktorá opísala túto chorobu v čase prvej epidémie, storočie pred tým, než sa začal tento príbeh. Plattovej kiahne sú infekčné vírusové ochorenie, ktoré sa prejavuje veľkými mokvajúcimi ranami na tele obete. Najčastejšie sa vyskytuje u detí vo veku jeden až dvanásť rokov. Vážnu a, žiaľ, častú komplikáciu tohto ochorenia predstavuje encefalopatia (zápal mozgových blán), ktorá vyžaduje zásah Haelanov.

SEITH

Zo staronórskeho *seiðr*, „mágia“ – aj keď Aurienne Fairhrimová by zaiste povedala, že akákoľvek mágia, ak sa dostatočne podrobne preskúma, je v podstate vedecká. Na bežné úkony, ako je privolanie *deofola*, použitie *waystonu* či nabitie *seith* kondenzátora, môže *seith* používať každý. Pokročilému štúdiu *seith* musí predchádzať uvedenie do Rádu; na to, aby sa človek stal majstrom v ovládaní *seith*, musí mať *tācn*.

TĀCN

Zo staroanglického *tācn*, „nápis, symbol, dôkaz“. Znak, ktorý vypá-
lia do dlane každému plnohodnotnému členovi príslušného Rádu.
Vďaka mechanizmu tohto znaku sa systém vnútornej mágie maji-
teľa znaku otvorí svetu, čo exponenciálne znásobí tok *seith* aj mož-
nosti jej ovládania.

TĪENDOMY

Zo staroanglického *tīen*, „desať“, a *dōm*, „jurisdikcia“. Spoločný ná-
zov pre desať neveľkých kráľovstiev, ktoré medzi sebou bojujú o nad-
vládu nad súostrovím v severnom Atlantickom oceáne. Priestupnosť
hraníc medzi jednotlivými kráľovstvami závisí od politickej klímy;
keď hrozí vojnový konflikt, a ten hrozí často, *waystony* zostávajú
nefunkčné a hranice sa hermeticky uzavú.

WAYSTONE

Zo staroanglického *weg*, „cesta, chodník; sloboda pohybu“, a *stone*
„kameň“. *Waystony* sú vysoké menhiry zdobené runami stojace po-
zdĺž posvätných siločiar, ktoré sa nazývajú aj súradnice sily. V rámci
Tiendomov sú najbežnejším spôsobom prepravy. V ich blízkosti
sa zvyčajne nachádza krčma, ktorej majiteľ zodpovedá za údržbu
a funkčnosť príslušného *waystonu*. O sieť posvätných siločiar, teda
súradníc sily, ktoré spájajú jednotlivé *waystony*, sa stará Rád Lay-
farerov.

BLAECBLADE

Zo staroanglického *blæc*, „čierny, temný“, a *bled*, „čepeľ, meč“. *Blaec-
blade* je pradávna zbraň, dýka, ukovaná z veľmi vzácného kovu. Če-
peľ je čierna ako obsidián a pohlcuje svetlo okolo seba. *Blaecblade*
je tradičnou zbraňou členov Rádu Fyrenov, ktorí ju dostávajú ako
svoju osobnú zbraň v rámci rituálu, pri ktorom získajú aj svoj *tācn*.

POZNÁMKY K OBSAHU

Neodolateľná túžba podľahnúť svojmu nepriateľovi je román žánru *romantasy* z kategórie *enemies-to-lovers*, v ktorom vystupuje nájomný vrah a liečiteľka. Obsahuje prvky, ktoré môžu byť pre istú skupinu čitateľov nevhodné, vrátane detailných opisov násilia, mučenia, smrti vedľajších postáv, vulgarizmov, sexuálneho obsahu, opisov fiktívnych chorôb napádajúcich dospelých aj deti a opisov detí trpiacich chorobami v prostredí pripomínajúcom nemocničného oddelenie.

Pri čítaní tejto knihy budte, prosím, nanajvýš opatrní.

Viac informácií o Rádoch a pokyny k presnej výslovnosti nájdete na strane 443. Tento príbeh sa odohráva v alternatívnom Spojenom kráľovstve a pôvodne bol napísaný v britskej angličtine.

NEODOLATEĽNÝ BASTARD STRETNE NEOBLOMNÚ MRCHU

Osric

Až vďaka Aurienne Fairhrimovej sa Osric naučil, že očný kontakt môže bodáť ako ostrie noža. Stála tam, vzpriamená a prísna, v presne vymedzenom priestore daguerotypu, a prebodávala ho nie nožom, ale svojimi žiarivými čiernymi očami.

„Ona?“ spýtal sa Osric.

„Áno, pane,“ odpovedal felčiar Fordyce.

„Naozaj to musí byť práve ona?“

„Nemáte na výber, pane.“

Osric pustil daguerotyp z ruky. Dopadol na jeho pracovný stôl, odkiaľ sa prenikavý pohľad čiernych očí zapichol do stropu. Ďalšou nevítanou ozdobou Osricovho stola bolo *curriculum vitae* Aurienne Fairhrimovej – ktorej meno by naznačovalo, že bude hrať *fair* – a na prvý pohľad nekonečný zoznam jej autorských publikácií.

„Je Haelanka,“ povedal Osric. „Jej Rád odmietne spolupracovať. Určite odmietne. Už z princípu.“

„To je celkom dobre možné, pane,“ odvetil felčiar Fordyce. „Pýtali ste sa, kto by vás *dokázal* vyliečiť – nie kto vás bude *ochotný* vyliečiť.“

„Nebud' drzý!“

„Nechcel som sa vás dotknúť, pane,“ úctivo sa stiahol Fordyce. „Liečiteľským schopnostiam členov a členiek Rádu Haelanov sa nikto nevyrovná a Aurienne Fairhrimová je z nich jednoznačne najlepšia. Pokiaľ ide o ovládanie *seith*, je jednoducho fenomenálna. Teda doslova Fenomén. Ale ak odmietne...“

„Samozrejme, že odmietne, veď je Haelanka.“

„... potom tuto so Shuttlesworthom spravíme všetko, čo je v našich silách, aby sme ten degeneračný proces spomalili.“

„Koľko mi ostáva?“ spýtal sa Osric.

Fordyce blysol pohľadom na svojho kolegu. Osric očakával, že povie niečo k veci, no felčiar Shuttlesworth iba vydesene vypúľil oči, v záchvate paniky sa roztriasol a zabehla mu slina, takže sa aj dusil.

Fordyce chvíľu s rešpektom pozoroval prskajúceho kolegu, no postupne nabral odvahu a povedal: „To, je, žiaľ, veľmi ťažké odhadnúť...“

„Vrav,“ oboril sa naňho Osric.

„Podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia odhadujem tak tri alebo štyri mesiace, pane, kým vaše schopnosti začnú viditeľne... uhm, chradnúť, pane,“ hlesol Fordyce.

„Viditeľne chradnúť,“ zopakoval Osric.

„Áno, pane,“ prikývol Fordyce.

„Takže prídem o svoju *seith*.“

„To je, bohužiaľ, vysoko pravdepodobné, pane.“

„Ale ja o svoju *seith* prísť nemôžem,“ vyhrkne Osric. „Veď vieš, kto som.“

Samozrejme, že to jeden aj druhý felčiar viac než dobre vedeli. Práve preto sa šli teraz takmer posrať od strachu. Pre istotu však

obaja na znak súhlasu ochotne pokývali hlavami s pohľadom upretým na Osricove čížmy.

„Ste, ste členom Rádu Fyrenov, pane,“ zakoktal Shuttleworth. „M-m-možno by ste sa mohli predčasne odobrať na, uhm, zaslúžený odpočinok?“

Brutálne stupídna otázka, na ktorú mu dal Osric nasledovnú odpoveď: „Vieš, kedy odchádzajú na zaslúžený odpočinok členovia Rádu Fyrenov?“

„Uhm... nie, pane.“

„Keď zgebnú.“

„Aha.“

„Maličký problém, však?“

„To nepochybné áno, pane.“

„Musím povedať, že som týmto výsledkom nepríjemne sklamaný. Najmä ak vezmem do úvahy, koľko som vám dvom zaplatil,“ namrzene vyprskol Osric.

„Vaša choroba je... a je mi to úprimne nesmierne ľúto... ako taká nevyliciteľná,“ rýchlo vysvetľoval Fordyce. „Ide o degeneratívne ochorenie, na ktoré momentálne neexistuje nijaký účinný liek.“

„Členovia Rádu Haelanov sú v súčasnosti najlepšími liečiteľmi, akých tu máme.“ Shuttleworth konečne prestal prskať sliny, aby vzápätí oslepil Osrica svojimi oslnivými vedomosťami.

„Aurienne Fairhrimová je skutočne vaša najlepšia šanca, pane,“ zopakoval Fordyce. „Ak vám niekto dokáže pomôcť, je to práve ona.“

„Moja najlepšia šanca, ak sa vám dá vôbec veriť.“

„Uhm... to áno.“

Osric dospel k záveru, že tí dvaja sú mu momentálne nanič, a preto ich prepustil. „Dúfam, že s ohľadom na môj stav môžem rátať s vašou diskretnosťou.“

Felčiari zo seba vytisli zopár súhlasných pazvukov.

„Správca vás vyprevadí,“ dodal Osric. „Počkejte na chodbe.“

Fordyce so Shuttleworthom, hlboko sa ukláňajúc, spätkovali k dverám Osricovej pracovne. Na svoje duté hlavy si rýchlo nasadili klobúky a čo najrýchlejšie vybehli na chodbu.

Osríc zavolať na svojho správcu a komorníka v jednej, a ešte k tomu ženskej osobe. „Pani Parsonová?“

Do dverí strčila hlavu staršia pani s drdolom popretkávaným šedinami, ktorá – ako napovedalo jej meno – sa starala nielen o pozemské, ale aj o duchovné dobro svojho pána. „Áno, pane?“

„Dohliadnite, prosím, aby si z tejto návštevy nič nepamätali.“

„Isteže.“

Osríc zodvihol zo stola daguerotyp Aurienne Fairhrimovej a podišiel k pani Parsonovej, aby jej ho ukázal. „Toto je vraj moja jediná záchrana. Čo na to poviete?“

Pani Parsonová zašmátrala vo výstrihu, nahmatala okuliare a nasadila si ich na nos. „Vyzerá milá.“

„Vyzerá, že by mohla byť dobrým prostriedkom na dosiahnutie toho, o čo mi ide,“ opravil ju Osríc.

Pani Parsonová poklopkala dlhým nechťom na vysoký golier Aurienniných bielych šiat. „Haelanka?“

„Presne tak. Svätuškárska a pokrytecká do špiku kostí, o tom niet pochyb. Nejaká Aurienne Fairhrimová.“

Pani Parsonová sa ponad rám okuliarov zadívala Osricovi do tváre. „Ak je Haelanka, nepomôže vám.“

„O tom nepochybujem,“ vzdychol Osríc. „Akurát, že táto je vraj fenomenálna. A to je presne to, čo teraz potrebujem. Čosi skutočne fenomenálne, Parsonová. Len ako ju presvedčím, aby spolupracovala?“ Otočil sa k zrkadlu, so záľubením si v ňom obzrel najdokonalejšie líčne kosti vo všetkých Tëndomoch a vyhlásil: „Zvediem ju.“

„O tom vážne pochybujem,“ namietla Parsonová.

„Chcete ma uraziť, madam?“

Pani Parsonová, ktorá bola otravne známa svojím jasným a logickým úsudkom, bez ohľadu na okolnosti, bez mihnutia oka vyhlásila: „Je Haelanka. Radšej sa utopí v Temži, než by vám pomohla. Bude lepšie, ak vás vyzbrojíme plánom B. A možno aj plánom C.“

„B ako *Bude sa dať vydierať?* a C ako *Celkom ľabko ju k tomu môžem donútiť?*“

„Veľmi vtipné, pane,“ odfrkla pani Parsonová, hoci sa vôbec nezdalo, že by ju to pobavilo.

„Tak dobre,“ rezignovane vzdychol Osric. „Vyzbrojte ma. Trochu pre mňa tú Aurienne Fairhrimovú preklepnite. Zistite, čo na ňu funguje. Podplácanie, vydieranie, hrozby – veď to poznáte. Ako zvyčajne.“

„Samozrejme, pane,“ prikývla pani Parsonová.

„Tak to by sme mali. Vyprevadzte, prosím, našich hostí a prinesť mi dýky na večerný sparing. Tie značky Moulineaux, ak by ste mohli...“

„Samozrejme, pane.“

Pani Parsonová odišla. Osiric natiahol pred seba obe dlane. Takmer si ich necítil. Strnulosť a strata citlivosti ďalej postupovali; šírilo sa to od zátylku, pozdĺž dráh, ktorými prúdi *seith*, a cez ramená sa to dostávalo až ku končekom prstov, kde cítil nejasné mravčenie. Spočiatku tomu nevenoval nijakú zvláštnu pozornosť, až kým nezačal pozorovať čudné a nepredvídateľné kolísanie v prúdení svojej *seith*. Vtedy sa obrátil na svojho felčiara. Odvtedy ho gniavila diagnóza, ktorú mu stanovil: degenerácia *seith*. V bežnej terminológii: pomaly zahŕňa zvnútra.

Nebolo by múdrejšie, keby si na dnes vymyslel nejakú výhovorku a večernému sparingu s kolegom Fyrenom sa vyhol? Sparing však ešte nikdy nevynechal. Mohlo by to byť niekomu podozrivé. Nieкто by mohol začať klásť nepríjemné otázky. A tie si Osric v danej situácii určite nemohol dovoliť.

Pani Parsonová mu priniesla dýky. Osric si ich pripevnil na opasok, na tvár si nasadil drsný úškrn a zamieril k *waystonu*.

Napokon, nijako mu nemôže ublížiť, keď tam pôjde. A vzhľadom na to, ako rýchlo jeho telom postupovala strata citlivosti, to bola pravda aj doslovne.

TRVALO PÁR DNÍ, KÝM PANI PARSONOVÁ PREDLOŽILA OSRICOVÍ výsledky svojho pátrania ohľadom Aurienne Fairhrimovej. Pokiaľ išlo o zbieranie informácií, Osric považoval samého seba za naslovzatého experta, no pani Parsonová so sieťou služok a upratovačiek bola šampiónkou vo svojej vlastnej kategórii.

Sprisahanecky zaklopala na dvere do Osricovej pracovne. Osric ju mávnutím ruky pozval dnu.

„Zistenia ohľadom Aurienne Fairhrimovej.“ Pani Parsonová vytiahla z vrecka na zástere niekoľko zvinutých hárkov papiera. „Neter z tretieho kolena mojej polovičnej pratety pracuje v kuchyni u Haelanov.“

Osric sa Möbiovou páskou genealógie pani Parsonovej ani len nepokúsil zaoberať. Vzal papiere a rozložil ich na stole pred sebou. „Čo sme vlastne zistili? Má tá Fairhrimová nejakých rodinných príslušníkov, na ktorých by sme mohli zatlačiť? Dlhý, ktoré by sme mohli vymáhať? Pripadá do úvahy únos? Neviem, či si to uvedomujete, ale situácia je čoraz vyhrotenejšia.“

„Nejaká rodina tam je,“ prikývla pani Parsonová. „Otec z Danelawu, matka z Tamazghu. Obaja momentálne v Londýne. O nijkých dlhoch neviem; sú celkom slušne za vodou. Pokiaľ ide o únos, ten pripadá do úvahy takmer vždy.“

„Klasika,“ vzdychol Osric.

„Môžem povedať, čo si myslím?“ spýtala sa pani Parsonová.

„Nech sa vám páči.“

„S prihliadnutím na povahu problému by som povedala, že je vo vašom záujme, aby spolupracovala,“ podotkla pani Parsonová. „Zisťovala som, že Rád Haelanov aktuálne hľadá nové finančné zdroje. Usilujú sa dať dokopy prostriedky na jeden zo svojich výskumných projektov. Značné prostriedky. Počuli ste o epidémii Plattovej kiahní?“

„Iba letmo,“ odvrkol Osríc. „Pouličná háved' a jej choroby ma nezaujímajú.“

„Táto by vám však mohla poskytnúť páku, vďaka ktorej budete môcť prinútiť jednu fenomenálnu Haelanku, aby vás vyliečila,“ zdôraznila pani Parsonová.

„V tom prípade, chvála všetkej všivavej hávedi!“ uškrnul sa Osríc. „Koľko potrebujú?“

„Dvadsať miliónov thrýms.“

„Šľak ma trafi!“

„Povedala som *značné prostriedky*, pane. Haelani už rokovali so zástupcami rôznych finančných inštitúcií, s kráľmi aj kráľovkami všetkých Tiendomov, aby tie peniaze získali, zatiaľ sa však s veľkým úspechom nestretli. Zdá sa, že nie ste jediný, kto je ohľadom tej *všivavej hávede*, aby som použila vaše slová, pane, apatický. Úbožiatka nešťastné. No ak by ste im požadovanú sumu ponúkli, možno by sa vám tú Haelanku Fairhrimovú nakoniec podarilo presvedčiť, aby na chvíľu odložila svoju prirodzenú nevraživosť voči jednému z členov vášho Rádu.“

„Takže ju podplatíme,“ s porozumením prikývol Osríc. „Skvelý nápad.“

Pani Parsonová sa pochybovačne zamračila. „Máte v pokladnici dvadsať miliónov, o ktorých neviem?“

„Nepovedal som, že im tie peniaze skutočne dám.“

„Aha.“

„Ponúknite im ich a potom mi dajte vedieť, ako ste pochodili.“

Zvyčajne by pani Parsonová okamžite bežala zadanú úlohu splniť, no tentoraz sa pred Osricovho pracovného stola ani nehla. „Mohla by som ešte jednu poznámku, pane?“

„O čo ide?“

„Aurienne Fairhrimová je pod mimoriadnou ochranou.“ Pani Parsonová vytiahla spomedzi dokumentov rozložených na stole zopár pôdorysov. „Žije v haelanskej pevnosti Swanstone, kde aj býva. Áno, hrozne prvoplánové, labute a skaly, ale aby to nebolo také jednoduché, Swanstone strážia Wardeni. Či skôr Wardenky.“

„Wardenky? *Neznášam* Wardenky. Sú to namyslené, tupé hlupane, každá jedna. Prečo dotiahli do Swanstonu Wardenky?“

„Dopočuła som sa, že Rád Haelanov a Rád Wardenov uzavreli akúsi dohodu,“ prezradila pani Parsonová. „Liečenie za ochranu, a naopak.“

„Koľko ich na tom Swanstone majú?“ spýtal sa Osric.

„Tri alebo štyri v každej hliadke.“

„To je nepríjemné. Doslova naprd.“ Osric si zamračene prezeral mapu Swanstonu. „Zdá sa, že ak sa chce k tej Fairhrimovej niekto dostať, mal by disponovať mimoriadnymi schopnosťami.“

Pani Parsonová prikývla. „Zaiste by neuškodilo, keby ovládal zopár pochybných praktík.“

„Nehovoríte náhodou o mne?“

„Samozrejme, že hovorím.“

„V tom prípade,“ uškrnul sa Osric, „kde je môj plášť? Ide sa podplácať. A ak tá Fairhrimová odmietne, spustím akciu Únos.“

„Klasika, pane.“

„Ktorý *waystone* je najbližšie k tej haelanskej pevnosti?“

„Najbližšia krčma sa volá *Piš alebo Skap*.“

„Perfektné.“

V plášti, s rukavicami na rukách a vlasmi príťažlivo neupravenými sa Osric vydal k *waystonu*.

Takže Swanstone, prichystaj sa na pár mimoriadnych schopností a pochybných praktík na majstrovej úrovni.

Rád Haelanov mal svoju základňu na ostrove v tej najzamrzutejšej prdeli Danelawu. Jeho snehobiela pevnosť nazvaná Swanstone – vražedné labute na nedostupnej skale – so skutočne zasneženým cimburím na blížiacoho sa Osrica nevraživo zazerala. Pani Parsonová mala pravdu: Aurienne Fairhrimová bola pod nedobytnou ochranou. Nielen ona, ale celý jej Rád boli zalezení vo vežiach zo slonoviny.

Osric počkal, kým sa so súmrakom nepredĺžili tieň, až potom vyrazil. Pevnosť mu však robila omnoho menej starostí než tie idiotské Wardenky. Infiltrácia je jedna vec; infiltrácia za prítomnosti Wardeniek čosi celkom iné. Boj s votrelcom a jeho následné neľútostné rozštvrtenie, na to boli Wardenky špecialistky, a preto aj výnimočne nepríjemné protivníčky jedného trúfalého Fyrena, ktorý mal v úmysle podplatiť jednu namyslenú Haelanku.

Neradno však zabúdať, že Osric bol tiež výnimočný.

Ukrytý v tienoch a nikým nepozorovaný vyšplhal sa na hradby a ukryl do bezpečia krídel obrovskej kamennej labute, odkiaľ skúmal situáciu. Ihneď spozoroval statné Wardenky – dve práve prechádzali dole popri hradbách, ďalšie dve hliadkovali hore – každá v nablýskanej zbroji. A s nimi aj tucet bežných swanstonských stráží. Jedna z Wardeniek mala zapnutý svetelný štít, ktorého svetlo prenikalo spojmi v jej brnení. Dofrasa, nepodarí sa mu k nej dostať dosť blízko na to, aby ju mohol bodnúť. Osric bol totiž tieňochodec a na to, aby mohol predviesť umenie, v ktorom tak vynikal, potreboval tieň.

Dnes – aké prekvapenie – tu však Osric nebol na to, aby niekoho bodol. Dnes tu bol s absolútne počestným úmyslom.

Dole po nádvorí prebehlo pár Haelaniek v bielom. Na Osricov vkus trpelo celé toto miesto extrémnou sterilitou: suché, funkčné, čisté. Dokonca aj sneh naviaty do úhladných závejov vyzeral zorganizovane a vydezinfikovane.

Spod jeho hrubej vrstvy presvitali jagavé znaky, ktoré zanechávala na kamennej dlažbe magická sila Wardeniek zakaždým, keď tade prešli.

Osric sledoval ich hliadku takmer celú hodinu, kým sa odvážil k ďalšiemu kroku. Potom, s veľkým dôrazom na to, aby sa vyhol výmene stráží, splynul s tieňom, ktoré na hradby vrhalo cimburie, a zošívajúc kúsky tieňov neviditeľnou niťou sa pomaly, ale isto, dostal do pevnosti.

Trvalo mu to síce dobré dve hodiny, ale podarilo sa mu to bez toho, aby zalarmoval strážu alebo niekoho prebodol.

Je skrátka najlepší! Hotový šampión!

Plány, ktorých sa podvodne zmocnila pani Parsonová, Osrica inštruovali, že Fairhrimovú a jej kanceláriu nájde v impozantnej severnej veži. Musel sa pretieňoplaziť krížom cez celú pevnosť, aby sa tam dostal, pričom – nerád, ale čo sa dalo robiť – minul čosi ako detské jasle plné vreštiacich deciek pokrytých chrastami a ešte jednu obrovskú miestnosť, ktorá očividne slúžila ako sklad detských mŕtvol.

To ich nemôžu pochovať? Morbídne stvorenia, tieto Haelanky.

Vlastne – keď sa lepšie započúval, začul, že odtiaľ vychádza nezreteľné chrčanie – asi nie sú celkom skapaté. Popri Osricovi prebehol krdeľ Haelaniek. Tá vážna tvár z daguerotypu však medzi nimi nebola. Postupoval teda ďalej chodbou od tieňa k tieňu a vyhýbal sa hliadkam, pričom ho zakaždým veľmi potešilo, keď zistil, že je to obyčajný strážca a nie Wardenka.

Konečne zazrel tabuľku, ktorá mu oznamovala, že sa dostal do Centra pre výskum *seith*. Vzhľadom na svoj stav sa naozaj nemohol ocitnúť na lepšom mieste. Bolo tu dokonca aj lôžkové oddelenie a vyšetrovňa plná zlovestne vyzerajúcich prístrojov. Kým väčšina Swanstonu, ako sa zdalo, fungovala vďaka plynu, tieto miestnosti boli vybavené elektrinou a čudnými aparátmi, ktoré zjavne poháňala *seith*.

NEODOLATEĽNÁ TUŽBA PODĽAHNÚŤ SVOJMU NEPRIATEĽOVI

Pacienti, ktorých tu zbadal, pripomínali mŕtvolu omnoho menej, čo považoval za dobré znamenie.

Pred vstupom do vyšetrovne bola neveľká čakáreň a na jej stenách plagáty s nápismi *Vedeli ste, že?* Každý z nich obsahoval nejakú dôležitú informáciu, ktorá mala poslúžiť čakajúcim na osvetu a poučenie. Osric si ich všetky, vlastne celkom nechtiac, prečítal:

Kedysi bolo slovo seith spoločným pojmom na označenie rôznych schopností, od vytvorenia ochranných zaklínadiel až po kúzla, ktoré sa používali v boji.

Magická sila – seith – prúdi v každom z nás. Každý z nás má v sebe špeciálny systém pozostávajúci z kanálov a uzlov, ktoré sú v tele umiestnené pozdĺž nervového systému.

Seith sa dá využiť rôzne. V každodennom živote na komunikáciu s deofolmi alebo na to, aby ste sa mohli premiestňovať pomocou waystonov. Prostredníctvom špeciálneho štúdia sa môžete naučiť využívať seith na mnoho komplexnejšie účely, akým je napríklad liečenie.

Tí z vás, ktorí by sa radi naučili ovládať seith na takejto pokročilej úrovni, musia najprv získať tácn. Tácn je znak vypálený do dlane, vďaka ktorému sa systém, ktorým vo vašom tele prúdi seith, otvorí svetu. Tácn udeľuje Rád tomu adeptovi, ktorý absolvoval mnoho rokov náročného štúdia.

Ak dôjde k nadužívaniu či zneužitiu seith, má to svoju Cenu.

Tá sa prejavuje súborom veľmi individuálnych symptómov, ktorých dynamika je dosiaľ predmetom výskumu. Doterajšie výsledky však naznačujú, že ide o amplifikáciu istých fyziologických a genetických predispozícií.

Pred dverami Fairhrimovej kancelárie bol pracovný stôl, za ktorým sedel štúply chlapík podobný sove a jedným prstom ťukal do mosadzného písacieho stroja s guľovitou klávesnicou. Stál Osricovi v ceste, ale tentoraz sa rozhodol, že ho nezabije. Chcel na Fairhrimovú urobiť čo najlepší prvý dojem, a tak tú ťaťľujúcu sovu iba omráčil a ohľaduplne strčil pod stôl.

Ukázalo sa, že kancelária je zamknutá. Osric si sňal rukavicu a dlaň ľavej ruky priložil k zámke. *Täcn* na jeho dlani sa rozžiaril, keď ním začala pretekať Osricova *seith* a zvedavo nakukla do tieňov vnútri mechanizmu. Brnkačka, ako inak. Pár tichých kliknutí a dvere boli otvorené.

Nijaká Aurienne Fairhrimová tam však nebola. A preto sa v jej kancelárii musel Osric udomáčniť sám.

Vybavenie Fairhrimovej kancelárie bolo rovnako strohé a sterilné ako celý Swanstone, odporná zmes funkčnosti a zdržanlivosti. Nakoniec si vybral stoličku, ktorá ho prinútila sedieť s vystretým chrbtom, takže sa tam nemohol pohodlne rozvaliť, ako to mal rád; pripadal si ako nejaký zadubený šprt, ktorý slintajúc čaká na príchod učiteľky.

Po pravicu mal knižnicu, ktorej police sa ohýbali pod zväzkami s neodolateľnými titulmi ako *Zvládneme to! Rehabilitácia po kompresii seith kanálu* a *Ruptúra a avulzia seith vláken: protokoly klinickej štúdie a liečebných postupov* a *Reverzibilné narušenie toku seith: štúdia in vitro* a *Transekcia seith kanála*.

Sľubná zbierka, keď si uvedomí, prečo je vlastne tu. Dobré vedieť, že tá Fairhrimová čerpá z kvalitnej literatúry.

Z jeho úst uniklo zarazené „Ach!“, až keď si všimol, že autor-kou všetkých kníh je vyššie menovaná.

Po Osricovej lavici bolo niekoľko vysokých úzkych okien, ktoré mapovali zakrivenie veže. Fairhrimová má odtiaľ zrejme pekný výhľad na more, hoci momentálne bol ukrytý za vrstvou ľadu a funkcia okien sa zúžila na prepúšťanie svetla, nie na sprostredkovanie kontaktu so scenériou za nimi.

Na stenách viseli plagáty s obrazmi ľudských tiel pozbavených jednotlivých vrstiev kože či svalov. V priebehu svojej kariéry aj Osric stiahol zopár jednotlivcov z kože – za túto službu si však jeho klienti museli poriadne priplatiť; nechutne špinavá robota –, ale zdá sa, že Fairhrimová sa v tomto odbore tiež svojím spôsobom vyzná.

Súčastou veselej výzdoby bol aj kostlivec, ktorý sa na Osrica vyšklíbal z rohu. Pozdĺž aj okolo jeho zaprášených kostí sa ťahali a ovíjali tenké medené vlákna, ktoré mali zrejme reprezentovať *seith* systém. Na beznosej lebke ako zázrakom sedeli slnečné okuliare s ružovými sklíčkami v tvare srdca.

Na chodbe sa ozval zvuk ráznych a rýchlych krokov. Osric si stiahol kapucňu, takže jeho tvár bola teraz ukrytá v tieni (ak tu už musí sedieť ako vytupený šprt, nech pri tom aspoň štýlovo vyzerá), zahniezdil sa na stoličke a čakal.

Nečakal dlho. Dvere sa rozleteli a do kancelárie vstúpila žena, ak sa dá o nasrdenom tornáde tvrdiť, že niekam vstúpilo.

Bola to Aurienne Fairhrimová. Daguerotyp zachytil jej črty veľmi verne – svetlú, hnedastú pokožku aj čierne oči; tmavé vlasy stiahnuté do uzla –, no nie jej impozantnú výšku, ani povýšenosť a hrdosť, s akou sa niesla.

Vyžarovala z nej potlačovaná podráždenosť. Žiariace epolety v tvare krídel na jej ramenách dosvedčovali, že pred ním stojí

Haelanka najvyššieho ranku. Mala na sebe rovnošatu svojho Rádu, biele šaty s ťažkou, suchotajúcou sukňou a živôtik s dvojradovým zapínaním až ku krku. Na rukách niesla, alebo sa o to aspoň usilovala, zhmotnený chaos: akési plátenné vrecko, papiere, veľké balenie lanciet, a čo najmenej dávalo zmysel, stredne veľké vrece cibule.

Fairhrimová Osrica zbadala. Nezdalo sa, že by ju jeho prítomnosť prekvapila. Skôr sa zdalo, že sa tým len vystupňovalo jej podráždenie. A nenasledovalo ani zarazené zalapanie po dychu, či otázka, ktorá by sa dožadovala odpovede na to, kým je, ako sa tam dostal alebo čo tam hľadá.

Namiesto toho Fairhrimová vyhrkla: „Trochu priskoro, nie?“

Napochodovala k Osricovi a hodila mu vrece s cibuľou na kolená.

„Ehm?“ nechápavo zamrmľal Osric.

Fairhrimová si oprášila cibuľový prach z dlaní. Celkom náhodou na Osricove čerstvo vyleštené čizmy. Holou rukou schmatla jeho dlaň v rukavici a rázne ňou potriasla.

„Haelanka Fairhrimová,“ predstavila sa. „Ale hovorte mi Aurienne. Teší ma. Vitajte v týchto posvätných priestoroch, a tak ďalej a tak ďalej... Úprimne dúfame, že vás nebudeme zavaľovať povinnosťami, ale... nejakým stratám sa, žiaľ, nevyhneme. Dúfam, že to chápete. Viem, že máte plné ruky práce v súvislosti s epidémiou kiahní. Sľubujem, že pokiaľ ide o moje oddelenie, budeme sa usilovať zaťažovať vás čo najmenej. A... áno, príbuzným som vysvetlila, že cibuľu už takmer nepoužívate, ale boli neodbytní. Nemali nič iné, čím by mohli zaplatiť. Dúfam, že ju nejako využijete. Ak na nič iné, tak hádam aspoň na polievku...“

Hlas mala zvonivý a rázny. Keď skončila, švihnutím zápästia ukázala na dvere. „Nechcem vás zbytočne zdržiavať. Rada som vás spoznala. *Wes bāl* – majte sa dobre.“

Posadila sa za písací stôl, okraj sukne si rozprestrela okolo nôh a so zašomraním „Prekliata administratíva!“ sa pustila do papierov ležiacich na stole.

Osric bol namrzený; tá cibuľa úplne zničila jeho povestnú zlovestnú auru.

„Neprišiel som po cibuľu,“ precedil pomedzi zuby.

Fairhrimová k nemu zodvihla oči, zjavne prekvapená, že ho tam ešte vidí. „Nie?“

„Nie.“

„Vy nie ste ten nový majiteľ pohrebnej služby?“ zarazene sa spýtala.

„V skutočnosti som...“ odhodlal sa prehovoriť Osric.

V tej chvíli na Fairhrimovú – inak sa to fakt nedá opísať – zaútočil kus papiera.

Rázne ho znehybnila špičkou plniaceho pera. „Prepáčte. V rámci rezidenčného programu máme na Swanstone jednu Ingenautku – famózna členka ešte famóznejšieho Rádu, o tom niet pochyb, akurát... niektoré jej vynálezy fungujú až príliš dobre. Podarilo sa jej vdýchnuť život tabuľkám. Takže keď človek mešká, alebo si neplní úlohy, začnú byť agresívne. Ale vraveli ste, že...?“

„Nie som nový majiteľ pohrebnej služby.“

Fairhrimová ho počúvala iba jedným uchom; ďalej totiž zápasi-la so zmietajúcim sa hárkom papiera. „Hm? Naozaj? Vyzeráte tak. Hm, mám vás radšej oslovovať pán hrobár? Alebo funebrák? Čo preferujete?“

„Som tu kvôli liečeniu.“

„Liečeniu?“

„Áno. A špeciálne kvôli vám.“

Osric mal pocit, že vystihol ten pravý moment, aby ju zaujal. Kapucňu si stiahol trochu dozadu, chcel jej umožniť vidieť kúsok tváre. Pootočil hlavu, aby sa svetelný lúč odrazil od jednej z jeho

bezchybných lícnych kostí. Ostro rezaná sánka a brada s neodolateľnou jamkou majestátne vytŕčali z tieňa. Kto by *toto* nechcel liečiť?

Ako sa ukázalo, Fairhrimová. Jeho výstup na ňu očividne nijako nezapôsobil. Lahostajne znova mávla rukou k dverám. „Ak ste účastníkom niektorej z experimentálnych štúdií v našom Centre, choďte na recepciu. Oni vám povedia, čo ďalej...“

Na recepciu? *Recepciu?*

Očividne musí pritvrdiť.

Fairhrimovej ruka zrazu zamrzla uprostred pohybu. „Moment... Ako ste sa sem teda dostali? Myslela som, že vás sem pustili, lebo ste z pohrebnej služby...“

„Sám som sa sem pustil,“ spokojne vyhlásil Osríc.

„Nepovedzte...“ Nezdalo sa, že by to na Fairhrimovú spravilo nejaký dojem. „Nemôžete sem len tak vtrhnúť a očakávať, že vás budeme liečiť. Toto nie je nemocnica. Sme výskumný inštitút. Pacientov, ktorých tu na Swanstone liečime, si starostlivo vyberáme. Máme presné protokoly a predpísané postupy, ktorými...“

„Nijaké predpísané postupy,“ prerušil ju Osríc. „Nikto o tom nemusí vedieť. Bude to naše malé spoločné tajomstvo.“

Skúsil ju ohromiť úškrnom (diabolským) a žmurknutím (veľmi sugestívnym).

Fairhrimová sa, prvýkrát odkedy prišla, na Osricu pozrela – skutočne pozrela, chápete, bez toho, aby ju rozptyľovali vrecká cibule či útočiace listy papiera. No to, čo ju zaujalo, nebol ani diabolský úsmev, ani sugestívne žmurknutie. Pohľadom prebehla po jeho plášti bez akýchkoľvek emblémov a symbolov. Potom ho presunula k jeho pečatnému prsteňu a skúmavo vyhodnotila jeho čierne rukavice.

Až teraz sa jej zmocnilo neisté podozrenie. Až teraz si uvedomila, že tu niečo nesedí.

„Môžem s vami počítať?“ Osríc svoju otázku podporil hravo zdvihnutým obočím.

Výraz jej tváre sa zmenil na nevraživý. Osríc usúdil, že nemá cenu, aby si ďalej namáhal svaly tváre; zvädzanie očividne nezaberá. *Záhadný a nebezpečný* evidentne nie je jej typ. Ak je niečo stratený prípad, tak Osríc vie, že je to stratený prípad. A Aurienne Fairhrimová stratený prípad bola.

„Dobre teda,“ vyhlásil Osríc a plesol si dlaňami po kolenách. „Takže plán B.“

„Plán B?“ nechápavo zopakovala Fairhrimová.

„Dopočul som sa, že váš Rád potrebuje finančnú pomoc,“ povedal Osríc. „Chcel by som vám ju ponúknuť.“

„Aha! Tak to musíte ísť za Lambertom, o dve poschodia nižšie. Ten spravuje Charitu a darcovské príspevky.“

„Obzvlášť rád by som podporil váš výskum Plattovej kiahní...“

Fairhrimovej pohľad opäť zabľúdlil k jeho rukaviciam. „Váš záujem ma, samozrejme, nesmierne teší, ale, ako som už povedala, najprv sa musíte obrátiť na Charitu a darcovské príspevky. Detské choroby nie sú moja parketa...“ Zodvihla oči ku dverám. „Ako ste sa sem vlastne dostali? Kde je Quincey?“

„Kto?“

„Môj asistent.“

„Asistent? Skôr bezpečnostné riziko!“ odfrkol Osríc. „Zadriemal. Aby sa človek bál, že oňho zakopne...“

Fairhrimová zašmátrala rukou naľavo od stola, vďaka čomu sa Osríc dozvedel, že tam má ovládač poplašného zariadenia.

„Nestláčajte ten gombík, Haelanka Fairhrimová,“ pokojne ju oslovil. „Nechcel by som, aby sa nám to nejako nepríjemne vymklo z rúk.“

Fairhrimová spozornela. „Vyhrážate sa mi?“

„Vyhrážam.“

„Kto ste a čo chcete?“

„Vidíte, nebyť tej vašej hlúpej cibule, mohli sme sa k tomu dostať už dávno,“ odvrkol Osríc. Zrejme by sa k tomu dostali dávno,

keby sa s ňou nepokúšal tak hlúpo flirtovať, ale to radšej vynechal, keďže nerád preberal zodpovednosť. „Ako som už povedal, prišiel som, lebo chcem liečenie.“

„Keď vás dostanú do rúk Wardenky, hrozí vám skôr zlomená kostrč,“ odsekla Fairhrimová.

Teraz, keď už s určitosťou vedela, že tu naozaj niečo nesedí, nevyzerala vystrašene. Naopak, zdalo sa, že iba získala ďalší dôvod, aby sa tvárila ešte otrávenejšie. To majú všetky Haelanky taký mizerný pud sebazáchovy, alebo si len táto sedí na kábli?

„Hádam si nemyslíte, že budem liečiť každého, kto sa vydáva za pracovníka pohrebnej služby a nejakým spôsobom sa vláme do mojej kancelárie!“ nahnevane vyhlásila Fairhrimová.

„Tohto budete,“ namietol Osric. „Pretože vám pomôže najsť liek na tie vaše vzácne kiahne.“

Agresívna tabuľka na Fairhrimovej stole znova precitla, ale ona ju úderom dlane znova znehybnila. „Nehľadáme liek. Pracujeme na imunizačnom programe.“

„Jasné. Čokoľvek. Mám záujem o vaše služby – a vašu diskretnosť – a rád za ne zaplatím... darom. Viem, že rokovania vášho Rádu s grantovými agentúrami a finančnými inštitúciami dosiaľ neboli veľmi úspešné...“

Fairhrimová prísne zovrela pery. „Zatiaľ. Oslovili sme aj mnohé iné agentúry a inštitúcie. Je to zložitý proces a vyžaduje si istý čas.“

Osric ju prerušil znudeným mávnutím ruky. „Neboli by ste radšej, keby ste tie peniaze mali hneď v ruke? Aby ste ich mohli čím skôr začať liečiť? Aby tie špinavé decká mohli zasa behať po kanáloch?“

„Imunizovať, nie liečiť,“ zdôraznila Fairhrimová. „Nie som nijaký felčiar ani ránhojič s platným cenníkom. Tých máte v Londýne stovky. Prečo si nejakého nenájdete? S tým vašim zlatom to zaiste nebude nijaký problém.“

„Povedali mi, že potrebujem vašu odbornosť.“

„Kto vám to povedal?“

„Felčiar s platným cenníkom.“

„Ktorý?“

„Fordyce. Aj Shuttleworth.“

Fairhrimová sa povýšenecky uškrnula. „Nič lepšie ste za peniaze nezohnali, však?“

„Mali veľmi dobré odporúčania.“

„Akú vám stanovili diagnózu?“ spýtala sa Fairhrimová a premerala si Osrica od hlavy po päty, akoby jej stačil jediný pohľad, aby to uhádla.

„To už nechám na vás,“ vyhlásil Osric. „Chcete tie peniaze alebo nie? Môj návrh je prostý. Vy ma vyliečite. Nikomu to nepoviete. A ja vám za to dám dvadsať miliónov.“

Fairhrimovej pohľad opäť pristál na Osricových rukaviciach. „Ukážte mi dlane.“

„Nie,“ odsekol v obave, že ho vyhodí, len čo na jeho ľavej dlani zazrie *tācn* Rádu Fyrenov.

„V tom prípade je moja odpoveď rovnaká: Nie!“

Osric otrávene vzdychol. „Fakt by som sa nerád uchyľoval k únosu. Je s tým hrozná otrava.“

„Oho?!“ Fairhrimová sa, ak to vôbec bolo v ľudských silách, posadila o čosi vzpriamenejšie. „Takže vy ma chcete uniesť?“

„Áno. Ale v tom prípade nedostanete nijaké peniaze.“

Fairhrimovej pravá ruka sa mykla. Na dlani jej zasvietil *tācn* Rádu Haelanov: biela labuť. „Ste naozaj pozoruhodne trúfalý, ak si myslíte, že sa vám podarí uniesť ma.“

„A vy zasa podivuhodne hlúpa, ak si myslíte, že sa mi to nepodarí.“

„Kto ste?“

„Niekto, kto zúfalo potrebuje vašu pomoc.“

Fairhrimová sa skepticky uškrnula kútikom úst. „Bolo by to omnoho dojemnejšie, keby ste sa mi pred chvíľou nevyhrážali únosom. Ukážte mi dlane.“

„Nie.“

„Chcete, aby som vás liečila, ale odmietate mi ukázať svoje dlane?“

„Presne tak.“

„Ak ich skrývate, tak nepochybne preto, lebo sa obávate, že by som vás potom odmietla liečiť.“

„Presne tak,“ zopakoval Osríc.

Fairhrimovej ruka znova zašmátrala po ovládači poplašného zariadenia.

„Nerobte to,“ oslovil ju Osríc. „Nech sem príde ktokoľvek, odsúdite ho tým k nepríjemne násilnej smrti.“

„Trúfate si poraziť Wardenky?“ prekvapene vytreštila oči Fairhrimová.

Na to si rozhodne netrúfal – určite nie v súboji jeden na jedného –, ale namiesto toho povedal: „A vy si trúfate zahrávať sa s ich životmi?“

„Odídte,“ ukázala Fairhrimová prstom na dvere.

„Odídem, ale iba ak sa my dvaja dohodneme... alebo keď vás strčím do toho vreca namiesto cibule. Alebo s ňou. Vyberte si.“

„Veď ani neviem, čo vám je,“ otrávene rozhodila rukami Fairhrimová. „Aj keby som súhlasila – čo nehrozí –, neviem, či by som vás dokázala vyliečiť.“

„Žiadam vás, aby ste sa o to pokúsili.“

„Môžem vám urobiť zopár testov?“

„Až keď sa dohodneme.“

„Zdá sa, že je to skutočne zlé...“

„To teda je.“

„Je to smrteľne vážne?“

„V podstate áno.“

„Čo ak vás nedokážem vyliečiť?“

„Zomriem. A zrejme si vás v tom prípade vezmem so sebou,“
uškrnul sa Osríc.

„Paráda.“

„Presvedčil som vás?“

„Na to, aby ste ma presvedčili, vám chýba štipka čohosi také-
ho, ako je šarm.“

Tá poznámka Osríca nasrdila. „Podľa vás nie som dosť šarmant-
ný?“

„Nie ste,“ odvrkla Fairhrimová. „Očividne patríte k nasledov-
níkom Cesty Šera. Nepomôžem vám. A smrdíte od cibule.“

„Tá cibuľa je vaša chyba. Nerobte to teda, aby ste mi pomohli;
pomôžte tým úbožiatkam s kiahňami. Len si predstavte, koľko
utrpenia by ste mohli zmierniť.“

„Skôr koľkému utrpeniu by sme mohli predísť.“

„Ako poviete.“

Fairhrimová si ho mlčky premeriavala pohľadom. Pokojná a vy-
rovnaná. Tá baba má gule. To sa jej musí nechať, pomyslel si. Nijaké
slzy, nijaké spínanie rúk. Jediná naozajstná emócia, ktorá sa jej zra-
čila na tvári, bolo pohrdanie, keď jej pohľad znova zamieril k jeho
rukaviciam. Už vedela, že nepatrí k nasledovníkom Cesty Svetla.
Zostávala jediná otázka: či zlato – alebo jeho hrozby – prevážia od-
por, ktorý k nemu cíti.

Dúfal, že áno. Zdalo sa, že jej to celkom dobre myslí...

„Musím povedať, že ste napriek okolnostiam veľmi pokojná,“
podotkol Osríc.

„Som trénovaná, aby som si v kritických chvíľach vedela zach-
ovať chladnú hlavu,“ odvetila Fairhrimová. „Aj keď moje subjekty
väčšinou vyplávajú krv, nie absurdné sprostosti.“

Už skôr mal vážne podozrenie, že sa mu Fairhrimová nepáči.
No teraz nadobudol stopercentnú istotu.

Trpezlivosť, ktorú zozbieral pre prípad náročnejšieho vyjednávania, mu práve pomaly, ale isto, došla.

„Tak teda únos,“ vyhlásil a postavil sa. Cibuľu vysypal na zem a prázdny vreckom šibol k Fairhrimovej. „Vlezte tam.“

Fairhrimovej úškrn zanikol vo zvuku rozrazených dverí.

Do miestnosti vstúpil ďalší meteorologický úkaz. Tentoraz ním bola kompaktná malá búrka.

„Mám toho plné zuby! Už sa mi nechce pchať sa do zadku Výskumu a Vývoju! Ani im škrabkať guľe!“ zahrnela.

Bola to stará Haelanka s tmavou pokožkou, striebrovlasá, hromžiaca.

Fairhrimová vyskočila na rovné nohy. Jej povýšeneckosť ustúpila nervóznej úslužnosti. Osrica to vytočilo; zrazu vyzerala omnoho vystrašenejšia než kedykoľvek počas ich rozhovoru.

Fairhrimová sa prelomila v páse do úctivého úklonu a s dlaňou na srdci návštevníčku pozdravila. „Haelanka Xantheová.“

Haelanka Xantheová stála uprostred miestnosti v oblaku bielej nariasenej róby, uniformy Rádu Haelanov. V pravej ruke zvierala dokrčený list, ktorým šibrinkovala Fairhrimovej pred nosom. „Tie papierové hlavy z Rady pre Výskum a Vývoj nás odmietli!“

„Ach, nie!“

„Ach, áno!“ nahnevane oponovala Xantheová. Na základe jej prízvuku Osric usúdil, že pochádza zo Strathclyde. „A bez akéhokoľvek reálneho opodstatnenia. Vo svojom grantovom programe si vraj vytýčili priority, ktoré sú odlišné od tých, ktoré sme uviedli vo svojej žiadosti. Už si niekedy počula väčšiu kravinu? Sme na pokraji pandémie! A oni nám odkazujú, aby sme to skúsili v ďalšom kole. Som taká rozzúrená, že by mi v tomto momente ani neprekážalo nakaziť Woolwicha tými kiahňami. Tak by hádam pochopil, o čo nám ide. A nám by sa podarilo prebudiť v tých ignorantoch aspoň trocha empatie. Aká škoda, že tá pliaga postihuje iba deti...“

Xantheová sa náhle zarazila, prudko sa nadýchla a spýtala sa: „Prečo tu páchne cibuľa?“

Pri pátraní po zdroji zápachu si všimla Osrica. Očami skĺzla po dĺžke jeho plášťa až k cibuli rozsypanej pri jeho nohách.

„A toto má byť kto?“ spýtala sa odmerane. „Ten nový majiteľ pohrebnej služby?“

„Nie,“ netrpezlivo sa ohradil Osric. „Nie som nijaký majiteľ pohrebnej služby. Vyrušila si nás uprostred rokovania, babi, takže ak by si láskavo mohla...“

„Rokovania? Ohľadne čoho?“ Xantheová sa spýtavo obrátila k Fairhrimovej. „Počujem dobre, že mi tento mladík tyká a práve mi povedal *babi*?“

Fairhrimová vyzerala – ak si človek v tejto súvislosti vôbec môže dovoliť to slovo – rozpačito. „Veľmi sa ospravedlňujem. Nemám poňatia, o koho ide. Ani ako sa sem dostal. Chcel ma podplatiť, aby som ho liečila. A teraz sa mi vyhráža únosom hoci, pravdu povediac, zdá sa až groteskne nekompetentný. Wardenky si s ním poradia raz-dva.“

„Povedz im, nech mu neublížia,“ prehodila Xantheová a znova si Osrica premerala, akoby bol kus mäsa na háku. „Zíde sa nám ďalšia mŕtvola. V anatomickom laboratóriu nám dochádzajú dospelí chlapi.“

„Spoločnite sa,“ s úklonom hlavy prisľúbila Fairhrimová. „Nech má z neho tento svet aspoň nejaký úžitok.“

„Čo si to dovoľujete?“ ostro sa ohradil Osric.

Fairhrimová ho úplne odignorovala. Obrátila sa ku Xantheovej. „Élodie už o tom vie?“

„Ešte nie. Bude zdrvená. Obávam sa, že ostatných Predstavených sa mi už nepodarí presvedčiť, aby siahli hlbšie do rezervného fondu a ďalej ju podporovali. Ja tomu jednoducho nerozumiem – odmietnutie za odmietnutím, a to hneď od piatich agentúr, keď zápasíme

s takouto epidémiou... A predstavitelia Tiendomov sa iba nečinne prizerajú.“

Obe Haelanky ešte chvíľu nezáväzne trkotali a Osríc – nuž Osríc sa nikdy vo svojom živote necítil taký nedôležitý. Pani Parsonová ho fakt mohla varovať, že Haelanky sú bláznivé bosorky, pre ktoré sú byrokratické záležitosti dôležitejšie než ich vlastná blížiac sa smrť.

„Haló? Ahoj? Aj ja som tu,“ Osríc zamával na Fairhrimovú ponad Xantheovej plece. „A naďalej pripravený uniesť vás. Akurát teraz budem musieť zabiť túto milú babenku, chápete, ako svedka. Dúfam, že ste spokojná.“

„Zabiť? Akože *mňa*?!“ ohromene sa k nemu obrátila Xantheová.

Zaklonila hlavu a bláznivo sa zachechtala. Fairhrimová vytreštila oči na Osricu, obočie jej vybehlo až k línii vlasov.

„Veľa rozumu nepobral, však nie?“ Xantheová sa znova otočila k Fairhrimovej.

„Na základe nášho krátkeho stretnutia som dospela k rovnakému záveru,“ prikývla Fairhrimová.

Osríc sa to dotklo. A vzápätí mu napadlo, či by ich radšej nemal zamordovať obe. Ako inak by mal zareagovať na tieto prejavy donebavolajúcej neúcty?

Haelanky ďalej pokračovali v rozhovore, akoby bol vzduch.

„Ten úplatok, len tak zo zvedavosti, koľko ponúkal?“ spýtala sa Xantheová.

„Dvadsať miliónov,“ povedala Fairhrimová. „Vraj chce podporiť Élodin návrh...“

„Dvadsať miliónov? Ty kokos!“

„Bez udania pôvodu tých peňazí, samozrejme.“ Jedna z Fairhrimovej strieborných epoliet sa posunula vyššie, keď mykla plecom. „A dôkazu o tom, že vôbec existujú.“

„Lákavá ponuka, najmä vo svetle posledných udalostí,“ vzdychla Xantheová a znova zamávala odmietavou odpoveďou napísanou na papieri, ktorý držala v ruke. Vrásky na jej tvári sa náhle preskupili tak, že pripomínala povestne prefikanú líšku.

„Odmietam mi ukázať ruky,“ prezradila Fairhrimová.

„Aha!“ Xantheová ho prebodla prižmúrenými očami. „Na Dreora sa zdá príliš rozumný, na Fyrena zasa príliš hlúpy, to nepochybne. Že by patril k Agannoru? Nie. To by sa aspoň jednej z nás už dávno zmocnil.“

„V každom prípade, u mňa nemá šancu,“ vyhlásila Fairhrimová.

Xantheová zrolovala odmietavú odpoveď na hárku papiera a poklepala si ňou po spodnej pere. „Ale ak by tie peniaze *naozaj* mal...“

„Je nasledovníkom Cesty Šera,“ s varovaním v hlase povedala Fairhrimová.

Xantheová zamietavo mávla rukou a takmer identicky zopakovala gesto, ktoré len pred chvíľou použila Fairhrimová, smerom k Osricovi.

Fairhrimová neveriacky zaklipkala viečkami. „Haelanka Xantheová, hádam neuvažujete o tom, že...“

Xantheová sa obrátila na Osrica, ktorý sa očividne potešil, že sa stal znova viditeľným.

„Máš celých tých dvadsať miliónov v zlate?“ spýtala sa, pomaly a zreteľne vyslovujúc každú hlásku, akoby hovorila s imbecilným dieťaťom.

Osric sa rozhodol, že pred podráždením, ktoré sa ho znova zmocňovalo, dá tentoraz prednosť svojej životnej šanci. „Áno.“

„Naozaj?“ prekvapene vytreštila oči Xantheová. „To ma podrž! Mala by som zdrhnúť k tvojmu Rádu,“ zachechtala sa.

Fairhrimová, ktorá na tom očividne nenašla nič vtipné, nemozila pred seba.

„Vieš zariadiť, aby boli do piatka v našom trezore?“ spýtala sa Xantheová.

„Áno,“ znova pritakal Osric.

„Prečo si šiel práve za Haelankou Fairhrimovou?“ pokračovala vo vypočúvaní Xantheová.

„Povedali mi, že sa špecializuje na *seith* systémy.“

„To ti povedali správne.“

„A že je Fenomén.“

„Nikto lepší neexistuje.“ Xantheová sa postavila rovno pred Osrica. Bola malá, zhrbená, neuveriteľne vráskavá. Skúmavo sa mu zadívala do tváre a s ľútosťou povedala: „Takže *seith* ťa trápi, chůďa moje.“

To podstatné meno Osrica zarazilo. V súvislosti s ním ho dosiaľ nikdy nikto nepoužil. Nebol nijaké *chůďa*.

„Už chápem. Musíš byť z toho zúfalý,“ pokračovala Xantheová. „V tom prípade je však Aurienne presne ten človek, ktorého potrebuješ.“

„Keby som sa špecializovala na liečenie tých, ktorí nasledujú Cestu Šera, čo nehrozí,“ ozvala sa Fairhrimová.

„Si si istá, že k nim patrí?“ spýtala sa Xantheová. „Nevideli sme jeho ruky. Takže to zatiaľ nemôžeme s určitosťou povedať.“

„Pretože nám ich odmietol ukázať,“ zdôraznila Fairhrimová.

„Výborne,“ prikývla Xantheová. „To je hodnoverné popretie.“

Fairhrimová pobúrene zalapala po dychu. „Pri všetkej úcte...“

„Takto by sme sa už nemuseli pchať do zadku grantovým agentúram. Ani im škrabkať gule,“ prerušila ju Xantheová.

„Ale...“

Xantheová poklopala Fairhrimovú po čele odmietavou odpoveďou napísanou na papieri zvinutom do trubičky. „Musela som sa prebrodiť kopami zomierajúcich detí, aby som sa sem dostala, Aurienne. Tak nerob drahoty, o nič nejde, iba o nejakých mizerných dvadsať miliónov v zlate.“

„Ak to urobíme, bude to proti všetkým našim princípom. Nemôžem predsa vyliečiť jedného z *nich*,“ rozhorčene namietala Fairhrimová.

„Ja viem. Bude to pre teba veľmi ťažké.“

„Pre *ňu*?“ vyprskol Osric. „A čo ja? Ja som chorý, nie ona.“

Xantheová sa obrátila k Osricovi s rovnakým búrkovým nábojom, s akým sem pôvodne prišla. „Áno, pre *ňu*. Bude to ona, kto sa tým pošpiní. Teraz však, ak to naozaj myslíš vážne, poďme prediskutovať postup. Ty sa postaráš, aby sa do haelanského trezoru do piatka do záverečnej presunulo dvadsať miliónov thrýms vo forme anonymného daru pre Fond na výskum kiahní. A len čo to zlato skontrolujú naši účtovníci a povedia, že je všetko v najlepšom poriadku, Aurienne ťa začne, podľa svojich najlepších schopností a vedomostí, liečiť.“

„Haelanka Xantheová, musím povedať, že je nanajvýš neštandardné, aby...“ ozvala sa Fairhrimová, ale Xantheová ju zmrazila pohľadom, a tak len naprázdno zaklapla ústa.

„Mám jedinú podmienku. Nikto sa o tom nesmie dozvedieť,“ povedal Osric.

Xantheová otrávene mávla rukou. „Pochopiteľne. Na tom, aby táto nepríjemná záležitosť zostala iba medzi nami, máme rovnaký, ak nie väčší záujem.“

„V tom prípade, dohodnuté!“ nadšene vyhlásil Osric.

Fairhrimová hľadela pred seba v tichu s pevne zovretými perami.

„Aurienne sa vie o seba postarať. Viac než dobre, o tom ťa uisťujem,“ pokračovala Xantheová smerom k Osricovi. „No hneď teraz ti jasne hovorím, ak sa jej počas tvojho liečenia niečo stane, si mŕtvy. Vlastnoručne sa o to postarám.“

Osric sa chystal na tej podivuhodne bizarnej stareнке zasmiať. Uprene mu však hľadela do očí, a on v tej chvíli pocítil silu jej *seith*. Bolo to, akoby nejaká vetchá dľaň priateľsky potľapkala po jeho náhrobnom kameni.

Akurát – ak si dobre pamätal – nijaký náhrobný kameň so svojím menom zatiaľ nemal.

„Rozumiem,“ prikývol Osric.

„Asi budeš iba spolovice taký sprostý ako vyzeráš.“ Xantheová roztrhala odmietavú odpoveď napísanú na papieri a jej útržky nechala dopadnúť medzi hlávky cibule. „Dobre. V piatok očakávam správu o tom, že sa v našom trezore objavil nezvyčajne štedrý príspevok od neznámeho darcu. Ale dovtedy potrebujem zachrániť zopár životov. Vy dvaja doriešte detaily. Slušne a pri všetkej počeštnosti, jasné?“

Osric si nebol istý, komu adresovala svoje posledné slová. Jemu teda určite nie. Pokiaľ išlo o slušnosť a počesťnosť, fakt netušil, o čom hovorí.

Xantheová svižne vykročila k dverám. Fairhrimová sa znova zlomila v páse, aby vystrúhala jednu z poklôn s rukou položenou na srdci.

Nastalo ticho. Osric si napravil plášť. Fairhrimová zaujala postoj nefalšovaného pohrdania.

„Som rád, že sme sa nakoniec dohodli,“ vyhrkol Osric.

„Vypadnite,“ zasyčala Fairhrimová.

„Netreba sa hnevať. Robíte to predsa pre tie kiahne.“

„Robím to preto, lebo mi to prikázala Haelanka Xantheová,“ odsekla Fairhrimová.

„Po svojom *deofolovi* vám pošlem ďalšie pokyny ohľadne našej prvej konzultácie.“

„Ja som Haelanka. Ja posielam pokyny.“

„Nejaký návrh, kde by sme sa mohli stretnúť, takpovediac, na neutrálnej pôde?“ spýtal sa Osric. „Bol by som nerád, keby som sa sem musel vracáť. Wardenky sú ako trň v zadku a uznáte, že je lepšie sa im vyhýbať.“

„Momentálne nie, nijaký nemám,“ stroho odvetila Fairhrimová. „Všetko sa totiž zbehlo tak náhle, ak ste si nevšimli...“

„Ja by som jeden mal. Ale radšej vám pošlem svojho *deofola*. Vlastne, ešte že som si spomenul, spojte sa so mnou.“

„Čo si to dovoľujete!?“ ohradila sa Fairhrimová pobúrene.

Pravdupovediac, naozaj to *bolo* od Osrica drzé, rovno ju požiadaj o to, aby sa spojili prostredníctvom svojich *tācn*. Väčšinou bolo takéto spojenie vyhradené iba pre najbližších, rodinných príslušníkov a priateľov, aby ich *deofoli* – vzájomne oboznámení so *seith* toho druhého – mohli medzi *tācn* jedného a druhého človeka prenášať správy. Fairhrimová však na Osrica gánila, akoby navrhol tú najšpinavšiu zvrhosť.

„Môžeme sa odpojiť, hneď ako ma vyliečite,“ rýchlo navrhol.

Za Fairhrimovej nepreniknuteľným výrazom očividne usilovne pracoval logický mozog. Po riadne dlhej chvíli otvorila ústa. „Tak dobre.“

Spojenie si vyžadovalo priamy kontakt. *Tācn* na *tācn*. Osric si sňal rukavicu. Fairhrimová zaťala zuby. Jej podozrenie sa potvrdilo; bola to ľavá rukavica, ktorú dával dole. Len tí, ktorí kráčajú Cestou Šera majú svoj *tācn* na ľavej dlani.

Osric zodvihol ruku a na dlani odhalil lebku pekelného psa – *tācn* Rádu Fyrenov. Pohľad naň zvyčajne vzbudzoval hrôzu, pretože bol predzvesťou veľmi bezprostrednej a veľmi násilnej smrti.

Osrica nesmierne pohoršilo, že Fairhrimová namiesto hrôzy prejavila čosi, čo by čakal, keby jej namiesto svojho *tācn* ponúkal na dlani použitú plienku a trval na tom, aby sa jej dotkla.

„Ste tieňochodec a zbabelý úplatkár,“ precedila pomedzi zuby Fairhrimová.

„Áno.“

„Odporné,“ znova precedila Fairhrimová.

Napriek tomu vystrela svoju pravú ruku k Osricovi. Ich dlane a ich *tācn* sa letmo dotkli. Krídlo labute Rádu Haelanov sa otrelo o tesák pekelného psa Rádu Fyrenov. Prostredníctvom svojich

znakov vypustili svoju *seith* a spoznali tak *seith* podpis toho druhého. Fairhrimovej *seith* bola chladná a odmeraná, akoby sa človek dotkol sklenenej tabule. Odteraz ju Osricov *deofol* nájde kdekolvek, aby jej doručil jeho správu; jej *deofol* bude rovnakým spôsobom vedieť doručiť správu jemu. (Ktovie, ako bude ten jej vyzeráť. Stavím sa, že to bude niečo pichľavé. Najskôr jež. Alebo škorpión.)

Odtiahli sa od seba. Fairhrimová držala pravú ruku trochu od tela, ako to robí každý, kto pred chvíľou držal niečo špinavé.

Ktosi zaklopal. „Haelanka Fairhrimová?“

Osric sa mihom postavil vedľa dverí a naznačil Fairhrimovej, aby ich otvorila. A potom ju polohlasom inštruoval, aby jej ani náhodou nenapadlo urobiť nejakú hlúposť.

Fairhrimová otvorila dvere. Medzierkou, ktorá vznikla vďaka pánom, Osric uvidel mŕtvolu muža odetú v čiernom. Odporne páchla formalínom.

Muž, očividne ešte trochu nemŕtvy, potriasol Fairhrimovej rukou a povedal: „Brý večer. Som nový hrobár. Prišiel som si po tú cibulu.“

LEN ČO SA OSRIC VRÁTIL DO RODINNÉHO SÍDLA ROSEFELL HALL, nedočkavo ho oslovila pani Parsonová.

„Nuž, ako, pane?“ vyhrkla sa. „Aké správy nesiete?“

„Myslím, že dobré,“ povedal Osric. „Boli pri tom nejaké doťahovačky, ale to sa dalo čakať. Ide do toho.“

„Nech jej pánboh žehná!“

„Nie. Nech jej nežehná. Je neznesiteľná; neznášam ju. A potom, je tam jeden háčik...“

„Háčik?“

„Tých dvadsať miliónov v zlate chcú mať do konca tohto týždňa vo svojom trezore.“

NEODOLATEĽNÁ TUŽBA PODĽAHNÚŤ SVOJMU NEPRIATEĽOVI

„Nijaký problém,“ mávla rukou pani Parsonová. „Práve sme dostali kopu majstrovsky sfalšovaných thrýms z Beckenhamu.“

„To nepôjde. Musia byť pravé,“ povedal Osric. „Budeme musieť vysoliť ozajstné zlato. Tie Haelanky sú neskutočne paranoidné. A ja si nemôžem dovoliť riskovať, že sa to znova odloží – alebo že si to tá neznesiteľná haelanská buchta nakoniec rozmyslí.“

Pani Parsonová vytreštila oči. „Ale... vy predsa nijakých dvadsať miliónov v zlate nemáte, pane.“

„Ja viem. Budeme musieť predať triptych aj *Mliekarku*. Možno aj de Beauveaua. Hrozne nerád sa s nimi lúčim, ale inej cesty niet. Preberte to so Sacramorom. *Ľedákov zemiakov* asi ešte streliť nemôžeme, čo myslíte?“

„Ledva sme ich vytiahli z pahreby, pane, ak viete, čo tým myslím. Nie sú to ani dva mesiace...“

„Máte pravdu. Tých si ešte nikto nevezme. Je to príliš čerstvé... Jednoducho predajte, čo sa bude dať, nech tých dvadsať melónov nejako naškriabeme. Má to byť anonymný dar Rádu Haelanov, na účet Fondu pre výskum kiahní. Môžem to nechať na vás?“

Pani Parsonová prikývla, jej oči však svedčili o tom, že nedokáže uveriť vlastným ušiam. „Dvadsať miliónov... to je, pane, značná časť vášho majetku...“

„Samozrejme, že si ho napokon znovu privlastníme.“

Pani Parsonovej očividne odľahlo. „Ach tak! Výborne, pane. Skvelý nápad.“

AURIENNE PRAJE SVOJMU NOVÉMU PACIENTOVI VŠETKO NAJHORŠIE A LEN TÚ NAJLEPŠIU SMRŤ

Aurienne

Byť dokonalým v nedokonalom svete je veľmi ťažké, no Aurienne to zvládala celkom dobre. Ak mala nejakú chybu, tak iba to, že bola Najlepšia a že to o sebe vedela. Nieкто to volá arogancia. Aurienne to nazývala kompetentnosť bez zbytočnej a predstieranej skromnosti.

No ak to tak bolo, ak bola skutočne Najlepšia – rovnako inteligentná ako krásna, vynikajúca odborníčka, úžasná priateľka, zbožňovaná dcéra, občas milenka (ale, ruku na srdce, narodil sa už taký, ktorý by jej bol naozaj hoden? Pravdupovediac, zatiaľ nie...) – , prečo práve ju, pri všetkých bohoch, požiadali, aby sa starala o toho Najhoršieho? O Fyrena, keď nič podlejšie ani horšie už neexistuje?

Dokonca mal tú drzosť, že jej nechal svoju vizitku. Čiernu, lemovanú zlatom. Elegantným písmom na nej bolo napísané:

*Osric Mordaunt.
Artfília. Akvizície. Atentáty.
Len na objednávku.*

Mordaunt? *Mord* ako po nemecky „vražda“? Alebo ako anglické *mordant*, teda „sarkastický“? Jeho vizitka bola ešte ku všetkému parfumovaná, čo Aurienne urazilo viac než *Atentáty na objednávku*: vo Swanstone uprednostňovali bezvôňový režim.

Chudáka Quinceyho objavila, až keď vyšla z kancelárie na chodbu. Bol stále v bezvedomí a pod vlastným stolom. Keď sa prebral, nijako si nevedel spomenúť, čo sa mu stalo, a nakoniec to uzavrel, že musel sám nejako spadnúť zo stoličky a zakotúľať sa tam. Aurienne mu ošetrila otras mozgu a nechala ho, nech si myslí, čo chce.

Bolo pre ňu veľkým pokúšením dospieť k záveru, že Xantheová jednoducho prišla o rozum – že genialita jej mentorky (keďže geniálnou jednoznačne bola, absolútne a bezkonkurenčne neprekonateľnou vo svojom odbore) s vekom jednoducho degenerovala a premenila sa na šialenstvo. No keď uviazla najprv na chodbe a neskôr v hale plnej obetí postihnutých kiahňami, bola nútená svoje závery prehodnotiť. Xantheová sa nezbláznila. Xantheová sa správala oportunisticky v situácii, v ktorej čelila ľahostajným výborom grantových komisií a apatickým monarchom. Ak sem za týchto okolností prišiel nejaký Fyren s truhlou zlata – ani Aurienne nemohla odmietnuť, nech by bola ktokoľvek.

Popri nej práve prebehol učen v sivej uniforme a bez dychu zahlásil: „Oddelenie číslo 14 – majú sa dostaviť všetky Haelanky, ktoré sú k dispozícii. Poviem, že prídete?“

Kým stihla zareagovať, bol preč. Zvrtila sa na päte a zamierila k oddeleniu číslo 14. Úprimne, ten odporný Fyren bol len poslednou z nepríjemných komplikácií v dni, ktorý sa pod ich ťarchou

doslova prehýbal. Hoci Aurienne bola v riešení akýchkoľvek komplikácií skvelá. Bola skvelá v riešení čohokoľvek.

Pripojila sa k svojim zaneprázdneným kolegyniam a kolegom na oddelení, ktoré dočasne vyhradili pacientom trpiacim Plattovej kiahňami. Breage – hlavná sestra detského oddelenia, ktorú nikdy nič nerozhádzalo – s vypúlenými očami lapala po dychu. Aurienne okamžite pridelila štyri posteľe, aby vlievala svoju *seith* do detí, ktoré boli na pokraji mozgovej smrti.

Uprostred oddelenia sa zrazu zmaterializoval *deofol*, ktorý vyzeral, akoby ho vytiahol z kanála. Napokon sa z neho vykľula samička orliaka riečneho. Len každé pero jej stálo do inej strany. Aurienne v nej rozpoznala *deofola* patriaceho Lorelei, primárke detského oddelenia.

„Cez *waystone* k nám dorazilo dvadsať ďalších,“ povedal nahlas. „Nezvládame to. Môže nám niekto prísť pomôcť?“

Všetkých šesť Haelaniek – každá z nich musela prerušiť prácu na svojom odbornom projekte, aby tu teraz mohli byť a dať k dispozícii svoje *tācn* – zodvihlo zrak od zverených úloh.

„Ďalších dvadsať?“ zhíkla Aurienne.

„Prestaňte ich, došľaka, prijímať,“ zavrčala Cath, primárka oddelenia úrazovej a akútnej starostlivosti. „A hodte niečo po tom vtákovi.“

„Poslovi láskavo neubližujte,“ dotknuto sa ohradil *deofol* a spôsobne si poskladal krídla.

„Toto nie je nemocnica,“ povedala Haelanka pracujúca na oddelení hematológie. „Jednoducho už nemáme kapacitu.“

Élodie, ktorá sem dobehla z oddelenia virológie, vyhlásila: „Nemocnice sú plné. Nemajú kam ísť.“

Deofol prikývol. „Infikované deti zväžajú do *Píš alebo Skap*. Tam ich Wardenky nakladajú na vozy a posielajú sem. Mali by ste vidieť, ako to vyzerá pri *waystone*. Hotová nočná mora.“

Haelan z oddelenia biometrie si zúfalo prešiel dlaňou po tvári. „Pri všetkých bohoch! Veď ja by som tu vôbec nemal byť. Mal by som pracovať na modeloch vzniku a vývoja tejto choroby. Skúmať dynamiku jej prenosu. Pracovať na prognózach. Élodie by mala byť v labáku, a nie tu.“

„Lieč a mlč,“ vyletela naňho Cath, keď sa okolo neho hnala k ďalšej posteli. „Ty zachrániš tridsať životov, kým felčiar zachráni jeden.“

„Predstavení Rádu navrhnu čo najefektívnejšie prerozdelenie zdrojov, len čo budú mať chvíľku času, aby sa nadýchli,“ povedala Aurienne. „Virulencia tohto patogénu je vskutku nevídaná.“

„Nedáva to žiaden zmysel,“ mračila sa Élodie kľáčiac vedľa apatického dievčatka s telíčkom pokrytým chrastami. „Pred dvoma týždňami to bola sotva stovka prípadov.“

Aurienne videla na svojich kolegoch známky vyčerpania. Bolo jasné, že sa blížia k limitom svojej *seith*; Cena, ktorú za to platili, bola čoraz očividnejšia. Élodie mala zablokovanú sánku. Biostatik krvácal z úst. Haelanka pracujúca na oddelení hematológie krívala, akoby sa oboch jej kolien zmocnila artritída. Cath mala šťastie – Cena, ktorou platila, bola strata vlasov; preto si ich radšej dala všetky ostrihať. Pokiaľ išlo o Aurienne, mala iba popraskanú kožu na rukách – spočiatku nepatrný problém, no čím dlhšie nadužívala svoju *seith*, tým viac sa rany prehlbovali, až jej v prasklinách presvitali metakarpálne kosti a články prstov.

„Kde sú vlastne všetci Predstavení?“ znepokojene sa dožadovala odpovede Haelanka z endokrinológie, ktorá sa očividne cítila medzi deťmi úplne stratená. „Kde sú naši hlavní predstavitelia a lídri?“

„Xantheová a Abercorn pomáhajú pri *waystone*,“ odpovedal *deofol*. „Hrozí, že tam čochvíľa vycedia svoju *seith* do poslednej kvapky. Prendergast šiel za kráľom Danelawu, či sa mu nejako nepodari dotlačiť ho k tomu, aby nám pomohol.“

Aurienne priložila svoj *tācn* na čelo malého chlapca, ktorý takmer nejavil známky života „Ja tam pôjdem. Aspoň budem poruke, keby potrebovali transfúziu *seith*.“

„Dávaj pozor, nech sa pri tom nevyčerpáš,“ zavolala na ňu Cath.

„Nevyčerpám sa,“ povedala Aurienne.

A nevyčerpala sa. Nikto nedokázal ovládať svoju *seith* tak, ako Aurienne Fairhrimová.

ĎALŠIE DNI SPLYNULI VO VYČÍŇANÍ METELICE PANDEMICKEJ NÁKAZY. Výskum bol pozastavený. Plattovej kiahňami sa síce nikto dospelý nakaziť nemohol, no v ohrození boli všetci uční a učnice, ktorých umiestnili do karantény v krídle pevnosti nazvanom Cygnet. Prostredníctvom *waystonu* pri krčme *Píš alebo Skap* prichádzali neprestajne nové, a čoraz zúboženejšie zásielky; nakazené deti vozili do Swanstonu na vozoch naložených kopcom.

Fyren sa zatiaľ neozval. Aurienne chovala v srdci dve celkom protikladné nádeje. Ak by sa naplnila jedna z nich, jej Rád by dostal podporu, ktorú zúfalo potreboval, aby dostali epidémiu kiahní pod kontrolu. Ak by sa naplnila tá druhá, ten odporný chlap by sa už nikdy neukázal, lebo by medzitým umrel.

V piatok o piatej sa chodbami Swanstonu ozývali nadšené výkriky. Hfštka Haelanov a Haelaniek, ktorí práve nemali službu, sa prekvapene zbehla v oddelení pre Charitu a darcovské príspevky, kde zistili, že Lambert, zvyčajne zdržanlivý suchár, vykrúca v tanci svoju sekretárku. Rád Haelanov totiž dostal od anonymného darcu pozoruhodný obnos určený na podporu výskumu Plattovej kiahní a vývoj vakcíny proti nim.

Élodie, vedúca projektu zameraného na vývoj vakcíny, bola v stave radostného šoku a len s ťažkosťami zadržovala slzy. Zvierala

v náručí Cath, ktorá ju zasypávala bozkami, a o chvíľu sa hodi-
la okolo krku Auriene. Okolo nich sa ozývali výbuchy nadšenia
a radosti. No keď sa jej Élodie rozvzlykala na pleci, Auriene sa
zmohla iba na kostrbatý úsmev. Tie peniaze boli úžasné; ich pôvod
už menej. Všetci špekulovali o identite neznámeho darcu. Niektoré
z úvah boli vskutku fantastické. Mohol by to byť niektorý z kráľov
alebo jedna z kráľovien Tiendomov? Nejaký milionár, ktorý prišiel
kvôli kiahňam o dieťa? Samotní bohovia?

Nikomu zjavne ani len nenapadlo, že by ten dar mohol pochá-
dzať od nejakého Fyrena. Tam ich fantázia nesiahala. Čosi také by
nikomu ani len nenapadlo.

„Máme úžasné šťastie,“ usmievala sa Cath.

Élodie si utierala slzy z líc. „Nech toho veľkodušného darcu
požehná sama Freya!“

„Koľko dobra a štedrosti,“ nadvhýnal sa Lambert.

„Tak rada by som sa mu osobne poďakovala,“ znovu zavzlykala
Élodie, „a potriasla mu pravicom.“

„Ja by som ho zasypala bozkami,“ rozplývala sa Cath.

Auriene nepovedala nič, lebo, veď viete...

Aj Haelanka Xantheová prišla, aby sa zúčastnila kolektívneho
nadšenia a objímania, a keď sa nikto nepozeral, ospravedlňujúco
potľapkala Auriene po pleci. Auriene nakoniec odišla z odde-
lenia pre Charitu a darcovské príspevky trpkosť zmierená s tým, že
bude toho Fyrena liečiť za – vskutku mimoriadny, to sa musí ne-
chať – úplatok.

Len čo vstúpila do kancelárie, pocítila brnenie vo svojom *tācn*.
Hlásil sa nejaký *deofol* a žiadal od nej povolenie, aby sa mohol ma-
nifestovať. Tento slizký a akoby zadymený dotyk konkrétnej *seith*
už poznala; prichádzal od Fyrena.

Rýchlo zamkla dvere a dlaň so svojím *tācn* otočila k podlahe.
Vedľa nej sa zmaterializovalo čosi temné, čo sa vlnilo a menilo tvar.

Fyrenov *deofol* na seba zobral podobu akéhosi vlčieho tieňa bez zreteľných kontúr, zato s dvoma radmi špicatých bielych zubov.

„Dostali ste tie peniaze?“ chrapľavo zasýčal *deofol*.

„Áno,“ odpovedala Aurienne. „Všetko sa zdá v najlepšom poriadku.“

„Výborne.“ *Deofol* sa uškrnul a jeho úškrn, bez akejkoľvek spojitosti so zvyškom tela, sa vzniesol na úroveň Aurienniných očí.

„Môj pán našiel ideálne miesto na vaše stretnutie. Chodte *waystonom* do krčmy, ktorá sa volá *Gogmagog*.“

„Aké je to miesto?“ spýtala sa Aurienne.

„Stretávacie,“ odpovedali jej zuby bez akejkoľvek informačnej hodnoty.

„Odkáž svojmu pánovi, že vyžadujem sterilné prostredie,“ povedala Aurienne. „A musí tam byť dobré vetranie.“

Nad dvoma radmi zubov sa objavilo zlaté oko. „Postarám sa, aby všetky informácie o vašich preferenciách boli náležite pretlmočené.“

„Ide o špecifikácie, nie preferencie,“ opravila ho Aurienne.

Deofol pokrčil nezreteľnými kontúrami svojho tela. „Pri krčme s názvom *Gogmagog* o polnoci.“

„O polnoci?“

„Ideálny čas na každé darebáctvo,“ uškrnul sa *deofolov* nezávislý chrup.

„Ale to je pre mňa príliš neskoro. Vstávam o štvrtej, aby som stihla rannú vizitu.“

„Tak si predtým zdriemnite.“

„Tak si predtým zdriemnite? Myslíš, že mám na čosi také čas? Sme v epicentre nebezpečnej epidémie kiahní, ty bezočivý...“

No Aurienne sa už nemala s kým zhovárať. *Deofolove* nezreteľné kontúry sa rozplynuli a on zmizol v tieňoch.

Prišla polnoc. Aurienne, unavená a podráždená (samozrejme, že si nemala kedy zdriemnuť), si zbalila svoju lekársku kabelu.

Zasneženými schodmi zišla na nádvorie Swanstonu a zamierila k padacej mreži.

Wardenky boli na svojich miestach, o hlavu vyššie a o plecia širšie než ostatné strážne. Ich uzavreté helmy sa blyštali v mesačnom svite; pod snehom presvitali znaky ich magickej sily a končili sa každej z nich pri nohách.

Rád Haelanov a Rád Wardenov už dávno uzavreli obojstranne výhodnú dohodu. Wardeni posielali istý počet najlepších zo svojich radov, aby na Swanstone ochraňovali Haelanov, a Haelani zase istý počet svojich najlepších, aby v hlavnom stane Rádu Wardenov, na hrade Tintagel, liečili každého, kto to potreboval. Keďže sa tam striedali, Aurienne mala mať službu na Tintageli znova na jeseň; ešte bude musieť vymyslieť, ako to zosúladí s ostatnými prioritami...

Stiahla si rukavicu a dlaň so žiariacim *tācn* otočila k strážiacim Wardenkám.

„Dlhá noc, Haelanka,“ poznamenala najvyššia z nich, keď otvárala zadnú bránu. Aurienne spoznala jej hlas – táto sa volala Verity.

„Veru áno,“ súhlasila Aurienne. „Povedala som si, že zájdem na pohárik. Dnes bol náročný deň.“

„Zaslúžená odmena,“ pritakala Verity. „Kedy máme očakávať váš návrat?“

„O takú hodinu... alebo dve. Dlhšie sa hádam nezdržím.“

Verity sa zdržanlivo uklonila. „Dávajte na seba pozor.“

„Ďakujem.“

Aurienne prešla bránou vypevňovaná pozdravmi ostatných Wardenov. S pocitom prináležitosti ku všetkým klamárom a zločincom sveta prešla ponad priekopu a vydala sa po moste, ktorý spájal Swanstone s pevninou. Haelanská pevnosť bola pôvodne vybudovaná na polostrove, no úzku šíju, ktorá ho spájala s pevninou, si dávno prisvojilo more. V hĺbke pod Aurienninými nohami sa nepokojne prevaľovali spenené vlny.

V malebnej dedinke Swanstone-on-Sea zamierila Aurienne popri nízkych kamenných domcoch ku krčme *Plš alebo Skap*. V túto neskorú nočnú hodinu pri jej *waystone*, našťastie, neboli nijakí iní cestujúci ani zúbožené choré deti.

Zaužívaná etiketa predpisovala, že každý, kto sa chystal použiť *waystone*, si najprv musel dať pohárik v krčme, ktorá ten-ktorý *waystone* obhospodarovala – alebo, ak ste nemali čas, pretože ste sa napríklad potrebovali rýchlo a nepozorovane vykradnúť na stretnutie s nejakým Fyrenom, nechali ste peniaze na parapete. Aurienne v tejto chvíli, na svoje veľké poľutovanie, spadala do tej druhej kategórie, takže iba nechala na okne peniaz.

Priložila svoj *tācn* k chladnému povrchu starovekého menhiru a vypustila svoju *seith* do rún, ktorými bolo napísané *Gogmagog*. Zhlboka sa nadýchla; cestovanie *waystonom* nikdy nepatrilo k jej obľúbeným spôsobom prepravy. Zakaždým sa z toho rozsypala. Doslovne. Človek má mať všetky molekuly svojho tela pekne pokope, a nie náhliace sa jedna za druhou pozdĺž posvätných siločiar zeme. Jedinou alternatívou však bolo nekonečné trmácanie sa na voze, takže v sebe Aurienne pozbierala potrebnú odvahu a v duchu sa pripravovala na odvážny skok do siete siločiar, ktoré prepájali *waystony*, hoci sa jej pri tom prevracal žalúdok.

Waystone sa prebral k životu, rozžiaril sa jasným svetlom, oznámil *Pozor na hlavu* – Aurienne si na hlavu vždy dávala veľký pozor – a vcucol ju do silosiete, ani si nestihla všimnúť, kde tú hlavu vlastne má.

Častice, z ktorých sa Aurienne skladala, sa znovu dali dokopy pri *waystone* neďaleko *Gogmagogu*. Jednou rukou sa oprela o kameň, aby znovu nadobudla rovnováhu, tú druhú, so svietiacim znakom *tācn* na dlani, si položila na čelo a dúfala, že sa jej tak prestane krútiť.

Gogmagog ležal uprostred nehostinných zasnežených hôr. Jediným zdrojom svetla tu bola osamelá plynová lampka. V krčme sa

nesvietilo, okná boli tmavé. Aurienne položila na okenný parapet peniaz a opatrne sa poobzerala okolo seba, predpokladajúc, že niekde na blízku bude striehnuť Fyren.

„Chodíte načas,“ ozval sa jeho hlas „Cením si to.“

Jasné, že striehol. Takí ako on nevedia robiť nič iné. Iba striehnuť a vraždiť nevinných ľudí, aby ich mohli obrať o peniaze.

Keďže jeho poznámku o svojej dochvilnosti považovala za trápnu a viac než nepatričnú, definitívne nie za jednu z tých, ktorá by si zasluhovala odpoveď, Aurienne mlčala. Stál v tieni, takže z neho videla len zopár náznakov: špičku čižmy, zasnežený spodný okraj pláštá, lem čiernej kapucne.

Celkom prekvapivo mu bolo nejako obzvlášť do reči. Preto, samozrejme, ani na chvíľu nezaváhal a začal ju tým svojím slovným šalátom kŕmiť. „Som rád, že vám nenapadla taká drzosť ako priviesť so sebou niektorú z Wardeniek,“ uškrnul sa.

„Zaiste by sa hociktorá z nich s vami veľmi rada zoznámila, ale nemám vo zvyku robiť podrazy tým, s ktorými som uzavrela dohodu.“

„Chvályhodná obyčaj,“ znovu sa uškrnul Mordaunt. „Nezdá sa, že by ste boli vyplašená alebo nervózna.“

„Nikdy nie som vyplašená ani nervózna,“ odsekla Aurienne. Nechvastala sa; bolo to tak. „Kam ideme?“

„Hore,“ Mordaunt ukázal na kopec pred nimi.

Aurienne v ten deň strávila na nohách takmer pätnásť hodín a nebola príliš nadšená predstavou, že má ešte niekam kráčať. Bez slova však vykročila za Mordauntom úzkym chodníkom, ktorý pred ňou vyšliapaval v snehu. Čím vyššie liezli, tým bola snehová prikrývka hlbšia a ich kroky ťažkopádnejšie. Na zasneženej horskej stráni pribudli dve kľukaté žily ich stôp. Kráčali už niekoľko minút, obklopení oblakom bielej hmly, na ktorú sa menil ich dych. Čím vyššie sa dostávali, tým lenivejší februárový vietor sa im plietol pod nohy,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Neodolateľná túžba podľahnúť
svojmu nepriateľovi .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.